

“Som en mor trøster sit barn, trøster jeg jer” (Esajas Bog 66, 13)

Vi kan alle forestille os et barn, som kaster sig grædende i sin mors arme. Hvad der end er sket, tørrer moderen tårerne og overøser barnet med ømhed, så det begynder at smile igen. Hendes tilstedeværelse og kærlighed er nok i sig selv. Disse ord fra Esajas er Guds ord til Israels folk, da de var vendt tilbage fra landflygtigheden i Babylon.

Folket var blevet flygtninge og havde set hvordan deres huse og templer var blevet ødelagt. De havde oplevet mange besværligheder og skuffelser. Og nu vendte de hjem til deres eget land, og de var nødt til at begynde helt forfra: alt skulle bygges op igen.

Lige nu gentager Israels tragedie sig for mange folkeslag, som er blevet offer for krig, terror og misbrug. Huse, gader og bygninger, der betød meget for deres identitet, er blevet jævnet med jorden; deres ejendele er blevet berøvet dem og gudshuse ødelagt. Millioner af mennesker er drevet på flugt, tusinder døde i ørknen eller på havet. Det ligner verdens undergang.

Dette Livets Ord er en invitation til at tro på Guds kærlighed, også der, hvor man ikke kan se hans tilstedeværelse. Det er et håbets ord. Han er nær ved de forfulgte, dem der lider uret eller er i landflygtighed. Han er sammen med os, med vores familie, med vores folk. Han kender hvert enkelt menneskes personlige smerte og hele menneskehedens lidelse. Han er blevet én af os, indtil døden på et kors. Derfor forstår han os, og trøster os, præcis som en mor, der tager barnet op på skødet og trøster det.

For at kunne ”se ham”, må vi åbne øjne og hjerte. I samme grad som vi erfarer Guds kærlige ømhed for os, kan vi give den videre til dem, der oplever lidelse og prøvelser. Vi kan blive til ’trøstens redskaber’. Det er også Paulus’ forslag til

de kristne i Korinth: “ (...) så vi kan trøste alle dem, der er i trængsel, med den trøst vi selv trøstes med af Gud.” (2. Kor. 1, 4).

Også Chiara Lubich erfarede det på en dyb og konkret måde:

“Herre, giv mig alle de ensomme...

I mit hjerte har jeg følt den medlidenhed,

der gennemstrømmer dit hjerte ved synet af hele verdens forladthed.

Jeg elsker alle dem, der er syge og ensomme.

Hvem trøster dem, når de græder?

Hvem har medfølelse med deres langsomme død?

Og hvem åbner sit hjerte for deres fortvivlede hjerter?

Giv mig, min Gud, at være din kærligheds håndgribelige sakramente i verden;

at være dine udstrakte arme, der drager hele verdens ensomhed til sig

og tilintetgør den i kærlighed.”

Kommentar af Fabio Ciardi (OMI)